

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 45/2011-43

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. marca 2011 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Milana Ľalíka v konaní o návrhu JUDr. B. N., B., zastúpeného advokátom JUDr. F. V., B., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/36/10-K zo 14. septembra 2010, za účasti Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií, takto

r o z h o d o l :

Rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/36/10-K zo 14. septembra 2010 **z r u š u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 22. novembra 2010 doručený a 22. decembra 2010 doplnený návrh JUDr. B. N. (ďalej len „navrhovateľ“) na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) sp. zn. VP/36/10-K zo 14. septembra 2010 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z návrhu a obsahu spisu výboru sp. zn. VP/36/10-K vyplýva, že navrhovateľovi bolo 25. októbra 2010 doručené napadnuté rozhodnutie výboru v súvislosti s porušením ustanovenia čl. 5 ods. 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších zmien (ďalej len „ústavný zákon č. 357/2004“ alebo „ústavný zákon“), ktorým mu bola uložená pokuta v sume 4 467 € (šesťnásobok mesačného platu verejného funkcionára). Nosným dôvodom uloženia pokuty navrhovateľovi – vyplývajúcim z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia – bola skutočnosť, že navrhovateľ ako verejný funkcionár (člen S., pozn.) bol v rozhodnom období „členom dozornej rady M., a. s. B.“. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia výboru ďalej vyplýva, že k uvedenej skutočnosti sa navrhovateľ vyjadril listom z 11. augusta 2010, v ktorom uviedol, že na zápis uvedenej funkcie do obchodného registra „nedal žiaden súhlas a vykonal sa bez akejkoľvek jeho vedomosti, svojvoľne štatutárnym zástupcom spoločnosti“, pričom „spoločnosť nikdy nevykonávala žiadnu podnikateľskú činnosť a podľa predsedu predstavenstva sa ani nepredpokladá jej obnovenie. Nikdy funkciu ani formálne ani reálne nevykonával a nedostal za ňu ani žiadnu odmenu...“. K uvedenej výhrade navrhovateľa výbor uviedol, že navrhovateľ „bol v dozornej rade predmetnej akciovej spoločnosti celý rok 2009 a o uvoľnenie z funkcie požiadal až v roku 2010. Jeho tvrdenie o tom, že sa stal členom dozornej rady bez jeho súhlasu nie je vierohodné, pretože k takémuto zápisu boli potrebné jeho osobné údaje, ktoré si zriaďovateľ predmetnej akciovej spoločnosti nemal ako vymyslieť, len kontaktom s ním. Na základe uvedeného mal výbor za to, že ide o účelové tvrdenie, pri ktorom verejný funkcionár počíta s tým, že ide o tzv. nevyvrátiteľnú domnienku, keďže niet dôkazu o opaku jeho tvrdenia... Výbor dospel po vykonanom dokazovaní k záveru, v konaní bolo dostatočne preukázané, že verejný funkcionár porušil ustanovenie čl. 5 ods. 2 ústavného zákona...“.

3. Navrhovateľ v súvislosti s napadnutým rozhodnutím (v rozsahu uvedenom v bode 2, pozn.) uviedol, že *„uvedené rozhodnutie považujem za nezákonné pre jeho vecnú nesprávnosť, keďže bolo vydané v rozpore so skutkovým stavom, skutkový stav nebol riadne zistený, rozhodnutie vychádza z domienok, ktoré sú v rozpore s obsahom spisu a naviac rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov... Predpokladal som, že v prípade pochybností, odporca si... moje tvrdenie preverí dokazovaním, najmä vyžiadanim si spisu z Obchodného registra... Odporca však žiadne dokazovanie v tomto smere nevykonal a na túto moju námietku... reagoval tak, že nie je vierohodná...“*. V tejto súvislosti poukazoval na trestno-správny charakter konania pred výborom a z toho vyplývajúcu potrebu postupu podľa trestného poriadku Slovenskej republiky (najmä čo do dokazovania/zisťovania skutočného stavu veci). Uviedol, že ak by výbor postupoval uvedeným spôsobom, zo spisu obchodného registra by zistil, že podpis o súhlase jeho zvolenia za člena dozornej rady nie je jeho, čo zároveň dokumentoval aj k návrhu pripojeným čestným vyhlásením Ing. S. z 15. novembra 2010. V tejto súvislosti pre prípad pochybností navrhol, aby bol vykonaný znalecký dôkaz. Pokiaľ výbor svoje „dôkazné“ závery oprel o skutočnosť, že *„na takýto zápis boli potrebné moje osobné údaje, ktoré si zriadovateľ predmetnej akciovej spoločnosti nemal ako vymyslieť, len s osobným kontaktom so mnou“* toto tvrdenie podľa navrhovateľa nie je takisto správne, pretože *„niekedy v roku 1995 ma Ing. J. S. ako zakladateľ, požiadal ako advokáta o založenie akciovej spoločnosti. Súčasne ma ako priateľa požiadal o členstvo v orgánoch tejto spoločnosti. Ja som vyhotovil zakladaciu listinu, v ktorej sa nachádzali moje osobné údaje potrebné pre zápis do obchodného registra. Táto spoločnosť však nebola založená a ani nikdy nebola zapísaná do obchodného registra a následne tieto údaje Ing. S. prevzal do údajov uvedených v čestnom vyhlásení zo dňa 20. 1. 2000, o čom som ja nemal žiadnu vedomosť. Toto tvrdenie preukazujem písomným čestným vyhlásením Ing. J. S. zo dňa 15. 11. 2010, ktorým potvrdzuje, že podpis na čestnom vyhlásení zo dňa 20. 1. 2000 nie je môj.“* V tejto súvislosti navrhovateľ v závere uviedol, že *„ak mal odporca akékoľvek pochybnosti a tieto nevedel preukázať, nemohol moje tvrdenia vyložiť v môj neprospech“*.

4. Nad rámec už uvedených dôvodov navrhovateľ poukázal na znenie § 200 ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení platnom v rozhodnom čase, podľa ktorého po uplynutí 5 rokov aj tak došlo k „ex lege“ zániku funkcie člena dozornej rady,

ďalej na nepreskúmateľnosť výšky uloženej pokuty vzhľadom na to, že za verejnú funkciu nepoberá žiadny plat, a na nepreukázanie závažnosti porušenia povinnosti navrhovateľom.

5. Prílohu k návrhu tvorilo (i) čestné vyhlásenie z 20. januára 2000, na základe ktorého mal navrhovateľ svojim podpisom odsúhlasiť, aby bol valným zhromaždením spoločnosti Z., a. s., zvolený za člena dozornej rady tejto spoločnosti; v rámci tohto čestného vyhlásenia navrhovateľ rozporoval svoj podpis. Ďalej pripojil (ii) čestné vyhlásenie Ing. J. S. z 15. novembra 2010 tohto znenia: *„Ja, Ing. J. S... týmto vyhlasujem, že vzhľadom na priateľský vzťah k JUDr. B. N. a dobrej viere som ho podpísal na čestnom vyhlásení zo dňa 20. 1. 2000, ktorým mal byť daný súhlas na jeho zvolenie za člena dozornej rady spoločnosti M., a. s., B. Voľby nikdy neboli vykonané a jeho osobné údaje som prevzal z obsahu zakladateľskej listiny z inej obchodnej spoločnosti z r. 1995, ktorá však nikdy nevznikla... Vyhlasujem týmto, že podpis na čestnom vyhlásení zo dňa 20. 1. 2010 nie je podpisom JUDr. B. N.“*

6. Na základe uvedenej argumentácie sa navrhovateľ domáha, aby ústavný súd preskúmal a zrušil napadnuté rozhodnutie výboru a konanie vo veci zastavil.

7. Ústavný súd si ešte pred predbežným prerokovaním návrhu navrhovateľa vyžiadal vyjadrenie predsedníčky výboru, ktoré mu bolo doručené 17. decembra 2010. Predsedníčka výboru v podstatnom uviedla: *«nie je pravdou, že by verejný funkcionár nevedel o skutočnosti, že je členom dozornej rady M., a. s. B. Naopak, verejný funkcionár túto skutočnosť uviedol na svojom „Oznámení funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov verejných funkcionárov“ zo dňa 29. marca 2010..., čo by neurobil, keby táto skutočnosť nebola vôbec pravdivá... Ponechávame teda na posúdenie Ústavného súdu..., či došlo k pochybeniu v konaní výboru alebo je tvrdenie verejného funkcionára naďalej účelové... Navrhujeme preto, aby si konajúci Ústavný súd... vyžiadal z Obchodného registra... spis spoločnosti M., a. s. B. a posúdil všetky prejavy vôle verejného funkcionára, ktoré vykonal v konaní o ustanovení orgánov predmetnej obchodnej spoločnosti.»* V závere navrhla, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutie potvrdil a nepriznal navrhovateľovi náhradu trov konania.

8. Navrhovateľ sa vyjadril k vyjadreniu predsedníčky výboru, a to stanoviskom doručeným ústavnému súdu 7. januára 2011, v ktorom v podstatnom uviedol: „*polemika výboru, či som vedel alebo nevedel, že som zapísaný ako člen dozornej rady v obchodnom registri je podľa môjho názoru právne irelevantná... O tom, že som v obchodnom registri zapísaný ako člen dozornej rady akciovej spoločnosti M., som sa dozvedel pri lustrácii môjho mena v registri prostredníctvom internetu, pri zisťovaní podkladov pre vyplnenie údajov do oznámenia funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov verejných funkcionárov za rok 2009... Následne som sa snažil zistiť okolnosti týkajúce sa zápisu funkcie člena dozornej rady v obchodnom registri, čo sa mi však do termínu podania oznámenia... za rok 2009 nepodarilo. Keďže som nevedel o týchto okolnostiach, vychádzal som zo zápisu v obchodnom registri a túto skutočnosť som uviedol i v mojom oznámení. Až po podaní oznámenia... sa mi podarilo... skontaktovať sa s Ing. J. S., štatutárnym zástupcom spoločnosti M., a. s., ktorý mi odovzdal listiny, ktoré som pripojil k svojmu písomnému stanovisku zo dňa 11. augusta 2010 k oznámeniu č. k. VP/36/10-K zo dňa 6. 8. 2010 o začatí konania... voči mne, ako verejnému funkcionárovi... Po podaní môjho písomného stanoviska som predpokladal, že... Výbor... vykoná ďalšie dokazovanie... Výbor... však žiadne dokazovanie nevykonal a následne vydal rozhodnutie. Po doručení rozhodnutia som požiadal znovu Ing. J. S. o pomoc v situácii, do ktorej ma dostal svojvoľným konaním a tak som po nahliadnutí do registrového spisu v Obchodnom registri... získal listinu - písomné čestné vyhlásenie zo dňa 20. januára 2000, ktorým som mal dať údajne súhlas na zvolenie za člena dozornej rady. Následne mi Ing. S. dal i jeho čestné vyhlásenie... Súhlasím s návrhom Výboru..., aby ústavný súd doplnil dokazovanie pripojením spisu z Obchodného registra... Tým sa jednoznačne preukáže jednoznačnosť a pravdivosť mojich tvrdení a vierohodnosť mnou predložených dokladov... Vzdávam sa všetkých náhrad trov tohto konania.“*

9. Ústavný súd si v rámci prípravy na predbežné prerokovanie veci vyžiadal spis Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. Sa 546/S a z jeho obsahu zistil, že čestné vyhlásenie uvedené v bode 5(i) sa *prima facie* zhoduje s tým, ktoré tvorí súčasť spisu okresného súdu sp. zn. Sa 546/S. Ďalej sa v tomto spise nachádza notárska zápisnica sp. zn. N 13/2000, NZ 12/2000 z 20. januára 2000, z obsahu ktorej okrem iného

vyplýva, že 20. januára 2000 sa v sídle notárskeho úradu o 11.00 h uskutočnilo mimoriadne valné zhromaždenie spoločnosti Z., a. s. V bode 4 tejto zápisnice bola osvedčená zmena v orgánoch spoločnosti, v rámci ktorej bol okrem iných zvolený za člena dozornej rady spoločnosti aj navrhovateľ, pričom v tejto súvislosti je v zápisnici uvedené, že (aj) navrhovateľ nebol prítomný na rokovaní dnešného MVZ a s jeho voľbou udelil písomný súhlas [pozri bod 5(i)]. Iné relevantné písomnosti/záznamy v súvislosti s členstvom navrhovateľa v dozornej rade spoločnosti Z., a. s., sa v spise nenachádzajú.

10. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 45/2011-31 z 3. februára 2011 návrh prijal na ďalšie konanie (v časti, v ktorej sa navrhovateľ domáhal, aby ústavný súd konanie vo veci zastavil, ústavný súd návrh odmietol pre nedostatok právomoci).

II.

Skutkový stav

11. Z obsahu návrhu, jeho doplnenia vrátane jeho príloh, z vyjadrení účastníkov konania, z obsahu predložených listinných dôkazov obsiahnutých v spise týkajúcom sa konania vedeného výborom proti navrhovateľovi a obsahu spisu okresného súdu sp. zn. Sa 546/S ústavný súd zistil, že navrhovateľovi bolo 25. októbra 2010 doručené napadnuté rozhodnutie výboru v súvislosti s porušením ustanovenia čl. 5 ods. 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z., ktorým mu bola uložená pokuta v sume 4 467 €. Nosným dôvodom uloženia pokuty navrhovateľovi – vyplývajúcim z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia – bola skutočnosť, že navrhovateľ ako verejný funkcionár (člen S., pozn.) bol v rozhodnom období „členom dozornej rady M., a. s. B.“. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia výboru *inter alia* vyplýva, že k uvedenej skutočnosti sa navrhovateľ vyjadril listom z 11. augusta 2010, v ktorom uviedol, že na zápis uvedenej funkcie do obchodného registra „nedal žiaden súhlas a vykonal sa bez akejkoľvek jeho vedomosti, svojvoľne štatutárnym zástupcom spoločnosti“. K uvedenej výhrade navrhovateľa výbor uviedol, že navrhovateľ „bol v dozornej rade predmetnej akciovej spoločnosti celý rok 2009 a o uvoľnenie z funkcie požiadal až v roku 2010. Jeho tvrdenie o tom, že sa stal členom dozornej rady bez jeho súhlasu nie je vierohodné, pretože k takémuto zápisu boli potrebné jeho osobné údaje,

ktoré si zriaďovateľ predmetnej akciovej spoločnosti nemal ako vymyslieť, len kontaktom s ním. Na základe uvedeného mal výbor za to, že ide o účelové tvrdenie, pri ktorom verejný funkcionár počíta s tým, že ide o tzv. nevyvrátiteľnú domnienku, keďže niet dôkazu o opaku jeho tvrdenia...“ (pozri bod 2).

Navrhovateľ s týmto tvrdením výboru nesúhlasil, „uvedené rozhodnutie... bolo vydané v rozpore so skutkovým stavom, skutkový stav nebol riadne zistený, rozhodnutie vychádza z domienok, ktoré sú v rozpore s obsahom spisu a navyše rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov... Predpokladal som, že v prípade pochybností, odporca si... moje tvrdenie preverí dokazovaním, najmä vyžiadanim si spisu z Obchodného registra... Odporca však žiadne dokazovanie v tomto smere nevykonal a na túto moju námietku... reagoval tak, že nie je vierohodná...“ (pozri bod 3).

Zároveň navrhovateľ ústavnému súdu predložil čestné vyhlásenie Ing. J. S. z 15. novembra 2010, v ktorom tento *inter alia* uviedol: „... vyhlasujem, že vzhľadom na priateľský vzťah k JUDr. B. N. a dobrej viere som ho podpísal na čestnom vyhlásení zo dňa 20. 1. 2000, ktorým mal byť daný súhlas na jeho zvolenie za člena dozornej rady spoločnosti M., a. s., B. Voľby nikdy neboli vykonané a jeho osobné údaje som prevzal z obsahu zakladateľskej listiny z inej obchodnej spoločnosti z r. 1995, ktorá však nikdy nevznikla... Vyhlasujem týmto, že podpis na čestnom vyhlásení zo dňa 20. 1. 2010 nie je podpisom JUDr. B. N.“ [pozri bod 5(ii)].

Zhodu s už uvedeným zistil ústavný súd tiež zo spisu okresného súdu sp. zn. Sa 546/S, keď čestné vyhlásenie uvedené v bode 5(i) sa *prima facie* zhoduje s tým, ktoré tvorí súčasť spisu okresného súdu sp. zn. Sa 546/S. Ďalej sa v tomto spise nachádza notárska zápisnica sp. zn. N 13/2000, NZ 12/2000 z 20. januára 2000, z obsahu ktorej *inter alia* vyplýva, že na mimoriadnom valnom zhromaždení spoločnosti Z., a. s., konanom 20. januára 2000 sa navrhovateľ nezúčastnil (pozri bod 9).

III.

Relevantná právna úprava

12. Podľa čl. 2 ods. 1 písm. g) v spojení s čl. 3 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. je verejným funkcionárom aj člen S. Podľa čl. 5 ods. 2 citovaného ústavného zákona

verejný funkcionár nesmie byť... členom dozorného orgánu právnickej osoby, ktorá bola zriadená na výkon podnikateľskej činnosti... Podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) citovaného ústavného zákona začne výbor konanie z vlastnej iniciatívy, ak jeho zistenia nasvedčujú tomu, že verejný funkcionár v oznámení podľa čl. 7 uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje alebo že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom. Podľa čl. 9 ods. 6 citovaného ústavného zákona ak sa v konaní preukázalo, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom... rozhodnutie obsahuje výrok, v ktorom sa uvedie, v čom je konanie alebo opomenutie verejného funkcionára v rozpore s týmto ústavným zákonom alebo zákonom, odôvodnenie a poučenie o opravnom prostriedku. Rozhodnutie obsahuje aj povinnosť zaplatiť pokutu podľa odseku 10. Podľa čl. 10 ods. 2 citovaného ústavného zákona dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru ústavnému súdu v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa čl. 9 ods. 10, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnému funkcionárovi. Podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru má odkladný účinok. Ústavný súd rozhodne o tomto návrhu do 60 dní odo dňa jeho doručenia. Konanie o preskúmaní takého rozhodnutia pred ústavným súdom upravujú ustanovenia zákona. Rozhodnutie ústavného súdu je konečné okrem rozhodnutia podľa čl. 12 ods. 2 ústavného zákona.

13. Podľa § 73a ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) konanie sa začína na návrh verejného funkcionára, ktorého sa týka rozhodnutie orgánu, ktorý vykonáva konanie o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona (ďalej len „orgán“). Podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde účastníkom konania je navrhovateľ a orgán, ktorý vydal rozhodnutie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona. Podľa § 73a ods. 2 zákona o ústavnom súde o podaní návrhu platí § 20. K návrhu sa pripojí napadnuté rozhodnutie orgánu podľa odseku 1. Podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde o návrhu koná a rozhoduje senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí. Podľa § 73b

ods. 3 zákona o ústavnom súde ak senát ústavného súdu zistí, že konanie verejného funkcionára je v rozpore s ústavným zákonom, rozhodnutie orgánu svojím uznesením potvrdí. V opačnom prípade napadnuté rozhodnutie orgánu senát ústavného súdu nálezom zruší. Podľa § 73b ods. 4 zákona o ústavnom súde rozhodnutie ústavného súdu je konečné.

IV.

Východiská pre rozhodnutie ústavného súdu

14. Navrhovateľ vo svojom návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru argumentuje tým, že namietané rozhodnutie výboru „... bolo vydané v rozpore so skutkovým stavom, skutkový stav nebol riadne zistený, rozhodnutie vychádza z domnienok, ktoré sú v rozpore s obsahom spisu a navyše rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov... Predpokladal som, že v prípade pochybností, odporca si... moje tvrdenie preverí dokazovaním, najmä vyžiadanim si spisu z Obchodného registra... Odporca však žiadne dokazovanie v tomto smere nevykonal a na túto moju námietku... reagoval tak, že nie je vierohodná...“ (pozri body 3 a 11), pričom zároveň predložil ústavnému súdu čestné vyhlásenie Ing. J. S. z 15. novembra 2010, z obsahu ktorého vyplýva, že „... vyhlasujem, že vzhľadom na priateľský vzťah k JUDr. B. N. a dobrej viere som ho podpísal na čestnom vyhlásení zo dňa 20. 1. 2000, ktorým mal byť daný súhlas na jeho zvolenie za člena dozornej rady spoločnosti M., a. s., B. Voľby nikdy neboli vykonané a jeho osobné údaje som prevzal z obsahu zakladateľskej listiny z inej obchodnej spoločnosti z r. 1995, ktorá však nikdy nevznikla... Vyhlasujem týmto, že podpis na čestnom vyhlásení zo dňa 20. 1. 2010 nie je podpisom JUDr. B. N.“ [pozri bod 5(ii) a bod 11].

15. Z ustanovenia § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde v spojení s čl. 10 ods. 2 štvrtou vetou ústavného zákona vyplýva, že predmetom konania o preskúmanie rozhodnutia vo veciach ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, v rámci ktorého ústavný súd plní funkciu orgánu rozhodujúceho o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu výboru, je iba posúdenie konania verejného funkcionára z hľadiska jeho konformnosti s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona. Tomu zodpovedá aj zákonná úprava rozhodovania ústavného súdu v tomto konaní; ak senát ústavného súdu po preskúmaní

namietaného rozhodnutia výboru zistí, že konanie verejného funkcionára nebolo v rozpore s ústavným zákonom, tak ho zruší, a naopak, ak po jeho preskúmaní dospeje k záveru, že konanie verejného funkcionára bolo v rozpore s ústavným zákonom, tak ho potvrdí.

16. Navrhovateľ ako verejný funkcionár vo vzťahu k namietanému rozhodnutiu výboru vydanému v konaní podľa ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. v okolnostiach daného prípadu namieta predovšetkým nedostatočne zistený skutkový stav a nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia.

17. Ústavný súd musí mať na zreteli, že pri svojej rozhodovacej činnosti uprednostňuje materiálne poňatie právneho štátu, koncepciu a interpretáciu právnych predpisov z hľadiska ich účelu a zmyslu a pri riešení konkrétnych prípadov nesmie opomínať, že prijaté riešenie musí byť akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti. V konaní vedenom pod sp. zn. IV. ÚS 1/07 už ústavný súd zdôraznil, že z jeho postavenia ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) musí pri uplatňovaní svojej právomoci brať zreteľ aj na dodržiavanie procesných zásad zaručujúcich právo na spravodlivý proces garantované čl. 46 a nasl. ústavy, a preto aj v okolnostiach prípadu navrhovateľa s prihliadnutím na zistené skutočnosti a svoju funkciu vyplývajúcu mu z čl. 124 ústavy dospel k názoru, že je daný dôvod na to, aby sa zaoberal a zahrnul do predmetu svojho skúmania v danej veci aj výhrady navrhovateľa smerujúce proti procesnému postupu výboru v konaní v danej veci.

18. Pri preskúmaní navrhovateľom namietaného rozhodnutia výboru ústavný súd vychádzal zo svojej stabilnej judikatúry, podľa ktorej má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy (IV. ÚS 77/02). Tento záver o ústavne súladnom výklade aplikovanej právnej normy sa vzťahuje v celom rozsahu aj na otázku dôvodnosti návrhu na začatie konania podľa § 73a a § 73b zákona o ústavnom súde a na výklad, či predpoklady tejto dôvodnosti z ústavného hľadiska boli, alebo neboli splnené. Výklad týchto predpokladov však nemôže byť taký formalistický, aby sa ním v konečnom dôsledku nielen zmaril účel požadovanej súdnej ochrany, ale aj zabránilo

v prístupe k súdnej ochrane z dôvodov, ktoré nemožno v právnom štáte v žiadnom prípade pričítať účastníkovi konania, ktorý sa tejto ochrany domáha (IV. ÚS 156/03, IV. ÚS 26/06).

19. Výbor ako orgán Národnej rady Slovenskej republiky, ktorému ústavný zákon v čl. 9 ods. 1 písm. a) zveruje právomoc vykonávať konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, má v danom prípade postavenie orgánu verejnej moci.

20. Zákonom ustanovená povinnosť orgánov verejnej moci zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v nimi rozhodovanej veci – bez ohľadu na jej prípadnú obťažnosť – predstavuje nielen jednu zo základných podmienok na zákonu zodpovedajúce rozhodnutie, ale je tiež jedným zo základných znakov ústavne ustanoveného postupu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a ochrany práv. Preto prílišná formálnosť alebo povrchnosť dôkazného konania je v rozpore s ústavnými princípmi právneho a demokratického štátu. V konaní vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov musí byť bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené ústavným zákonom alebo zákonom (čl. 9 ods. 6 ústavného zákona).

21. Výbor musí preto v takomto konaní vykonať dokazovanie z úradnej povinnosti a na základe vykonaného dokazovania v potrebnom rozsahu konkretizovať, akú povinnosť (alebo obmedzenie) ustanovenú ústavným zákonom alebo zákonom verejný funkcionár nesplnil alebo porušil. Dôsledkom toho potom je, že verejný funkcionár nie je povinný preukazovať, že splnil alebo neporušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené ústavným zákonom alebo zákonom, ale naopak skutočnosť, že ostal po začatí konania prípadne nečinný alebo nebol v konaní dostatočne aktívny, nemôže ísť na jeho ťarchu. Z uvedeného okrem iného vyplýva, že v konaní vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu verejný funkcionár nemá tzv. dôkazné bremeno, na základe ktorého by bol povinný preukazovať alebo vyvracať určité skutočnosti, ktoré majú vplyv na rozhodnutie výboru (IV. ÚS 182/07).

22. Napriek uvedenému v bode 21 navrhovateľ už v priebehu konania pred výborom tvrdil, že na zápis uvedenej funkcie do obchodného registra „*nedal žiaden súhlas a vykonal sa bez akejkoľvek jeho vedomosti, svojvoľne štatutárnym zástupcom spoločnosti*“ (pozri bod 2), toto tvrdenie výbor bez ďalšieho odmietol s tým, že „*ide o účelové tvrdenie*“. Navrhovateľ v konaní pred ústavným súdom doložil k tomuto tvrdeniu listinné dôkazy (bod 5), v súvislosti s ktorými navrhoval vykonať aj znalecké dokazovanie (grafológom). Výbor sa teda zákonne neprípustným spôsobom odmietol zaoberať námietkami navrhovateľa, a to aspoň v primeranom rozsahu (v rozumnej dostatočnosti), tento nedostatok nie je konvalidovateľný v rámci konania pred ústavným súdom. Nepochybne mal výbor doplniť dokazovanie o okolnosť, či podpis na „čestnom vyhlásení navrhovateľa“ z 20. januára 2000 je v skutočnosti navrhovateľov, a nie inej osoby [pozri bod 5(ii)]. Táto skutočnosť mohla mať/mala právny význam v súvislosti s uloženou pokutou navrhovateľovi. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na vyjadrenie výboru „*ponechávame teda na posúdenie Ústavného súdu..., či došlo k pochybeniu v konaní výboru alebo je tvrdenie verejného funkcionára naďalej účelové...*“ (pozri bod 7), z ktorého je zrejmé, že výbor si zanedbanie svojich zákonných povinností v konaní voči navrhovateľovi uvedomil, resp. ich nevyhlásil.

23. *Ústavný súd vychádzajúc z odôvodnenia namietaného rozhodnutia dospel k záveru, že výbor pri svojom rozhodovaní v danej veci vychádzal z nedostatočne zisteného skutkového stavu, a preto je potrebné podľa názoru ústavného súdu považovať napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné.*

24. *Ústavou garantované základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy premietnuté pri ochrane práva do ustanoveného postupu vymedzeného podľa povahy veci príslušným procesným poriadkom (a v okolnostiach daného prípadu upravených v čl. 9 ústavného zákona) je svojou povahou i významom základným predpokladom spravodlivého procesu. Preto zároveň predstavuje aj základnú podmienku zákonného a ústavne konformného rozhodnutia.*

25. *Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že v danom konaní vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov neboli vo vzťahu*

k navrhovateľovi dodržané princípy spravodlivého procesu tým, že výbor svoje závery (ako napokon aj sám priznal) oprel o nedostatočne zistený skutkový stav, a vzhľadom na to je potrebné aj napadnuté rozhodnutie považovať za rozporné s týmito ústavnými princípmi a ako také aj za arbitrárne. Na základe uvedených dôvodov ústavný súd rozhodnutie výboru sp. zn. VP/36/10-K zo 14. septembra 2010 týmto nálezhom zrušil.

26. Keďže navrhovateľ nežiadal náhradu trov konania (pozri bod 8 *in fine*) a odporca nemal v konaní úspech, ústavný súd o nich nerozhodol.

27. Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovvej časti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. marca 2011